

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **L. Č.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Všeckou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. září 2007, č. j. 31 Ca 223/2006 - 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. září 2007, č. j. 31 Ca 223/2006 - 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále též „žalovaný“) ze dne 29. září 2006, č. j. 2089/110/2006-Ha. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Litomyšli (dále též „správce daně“) ze dne 6. prosince 2005 č. j. 34987/05/264970/4002, kterým bylo stěžovateli sděleno penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 ve výši 2715 Kč.

Krajský soud ve svém rozhodnutí k námitce stěžovatele především dovodil, že není důvodná námitka stěžovatele, že právo vyměřit daňové penále je promlčeno a prekludováno. K druhé žalobní námitce stěžovatele, podle níž stěžovatel zaplatil daň včas a jenom postup správce daně, který poté převedl tuto platbu na nedoplatek starších daní, způsobil, že dodatečně, a to po splnění daňové povinnosti, vykázal žalovaný v evidenci nedoplatek na této dani za rok 2001, pak krajský soud uvedl, že se jí nemohl s ohledem na § 50 odst. 3 daňového řádu a § 75 odst. 2 s. ř. s. zabývat, neboť stěžovatel tyto námitky neuplatnil v odvolání proti rozhodnutí správce daně.

II.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti tvrdí důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. Stěžovatel především namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, a to konkrétně otázky vzniku práva na daňové penále k jistině daně. Skutkovou podstatou věci je postup správce daně po zaplacení, když ten s řádně a včas zaplacenou platbou na aktuální daňovou povinnost nakládal tak, že jí zaúčtoval na dřívější nedoplatek na téže dani a s ním jdoucím daňovým penále. Aktuální daň přitom stěžovatel zaplatil včas a řádně a není tedy dán žádný důvod k tomu, aby ohledně této daně byl postižen daňovým penále. Stěžovatel dále upozorňuje, že krajský soud se odmítl vypořádat se zásadní námitkou obsaženou v žalobě, spočívající právě v absenci vzniku práva na příslušenství daně, tedy daňového penále, neboť daň byla řádně a včas zaplacená. Krajský soud rozhodl s odkazem na § 50 odst. 3 daňového řádu a § 75 s. ř. s. přesto, že právě tato otázka je elementárním základem existujícího sporu, a jako takovou jí výslovně zmiňuje a s věcí se vypořádává i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Stěžovatel uzavírá, že nelze připustit, aby řádné a včasné plnění aktuálních daní bylo spojeno se vznikem povinnosti hradit daňové penále.

Žalovaný podal dne 14. 12. 2007 stručné vyjádření v dané věci, v němž se odvolává na důvody obsažené ve svém rozhodnutí a ztotožňuje se s rozhodnutím krajského soudu.

III.

Stěžovatel především namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se krajský soud ve svém rozsudku nezabýval jeho klíčovou žalobní námitkou. Kasační stížnost je v tomto bodě důvodná.

Krajský soud se ve svém rozsudku odmítl věcně zabývat žalobní námitkou, kterou stěžovatel označil v žalobě jako námitku hlavní, a podle níž stěžovatel zaplatil daň včas, pročež nikdy nemohl být v prodlení. Krajský soud se ve svém rozhodnutí odvolal na § 50 odst. 3 daňového řádu a na § 75 s. ř. s. Tato ustanovení však krajský soud posoudil nejenom v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, ale aplikoval je i v rozporu s obsahem samotného napadeného rozhodnutí žalovaného.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí odvolacího orgánu nebude možno shledat nezákonným pouze za předpokladu, že odvolací orgán v daňovém řízení přezkoumá (a správně posoudí) rozhodnutí orgánu prvoinstančního jednak v rozsahu požadovaném v odvolání (§ 50 odst. 3 věta první daňového řádu), jednak (nad rámec tohoto rozsahu) i z důvodů uvedených v § 50 odst. 3 větě druhé daňového řádu, které nutno vykládat extenzívně. Pouze důvody nespádající do takto široce vymezeného rozsahu přezkoumu jsou důvody, kterými není odvolací orgán povinen (a ani oprávněn – toto vyplývá ze zásady legální licence ve spojení s § 50 odst. 3 větou první a druhou daňového řádu, jež vymezují rozsah přezkoumu) se v rámci rozhodování o odvolání zabývat, a které tedy nemohou – pokud je jen a pouze o ně opřena následná správní žaloba proti tomuto rozhodnutí – být důvodem pro to, aby správní soud takto napadené rozhodnutí shledal nezákonným (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005 - 57, publ. jako č. 868/2006 Sb. NSS).

V daném případě bylo třeba aplikovat § 50 odst. 3 větu prvou daňového řádu. Zatímco krajský soud uvádí, že jedinou námitkou stěžovatele v odvolání proti rozhodnutí správce daně byla námitka promlčení práva předepsat penále, a také jen touto námitkou se byl žalovaný povinen zabývat, ze správního spisu je jasně patrné, že stěžovatel ve svém doplnění odvolání proti platebnímu výměru na daňové penále podaném správci daně dne 13. 2. 2006 uvedl

mj., že u daňové jistiny, k níž se výměr na daňové penále váže, nedošlo k prodlení, ze kterého by bylo lze usuzovat na vznik práva na daňové penále. Žalovaný se také s touto námitkou vypořádal a poté shrnul, že toto stěžovatelovo tvrzení je nedůvodné, a k prodlení s úhradou daně z příjmů ze strany stěžovatele tedy došlo. Z toho plyne, že krajský soud ve svém rozhodnutí neposoudil, a to přestože v tomto směru stěžovatel jasně formuloval svůj žalobní bod, zda žalovaný jako odvolací orgán v daňovém řízení přezkoumal a správně posoudil rozhodnutí správce daně v rozsahu požadovaném v odvolání (§ 50 odst. 3 věta první daňového řádu).

Rozsah přezkumu je ve správním soudnictví vymezen žalobními body formulovanými v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Stížní bod, že napadeným rozsudkem se v rozporu se zákonem krajský soud nevypořádal s argumentem stěžovatele, podle něhož zaplatil daň včas, pročez nemohl být v prodlení, je tedy důvodný. Řízení před krajským soudem, který se v rozporu se zákonem odmítl zabývat jedním žalobním bodem, je tak stíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel tedy uspěl s prvou ze svých stížnostních námitek. Další námitku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřezkoumával, neboť z podstaty nepřezkoumatelnosti rozhodnutí plyne, že usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek lze jen ve vztahu k rozhodnutí, které je přezkumu schopné a tedy není zatíženo vadou, která jej činí nepřezkoumatelným (srov. takto rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení; v něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) a přezkoumá rozhodnutí žalovaného též na základě žalobního bodu, podle něhož stěžovatel zaplatil daň včas, pročez nemohl být v prodlení. V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu